

Πάριτες Αρσενίε Βογα - Vameşul și fariseul

nesc / [Συναξαριακές Μορφές](#)

... sau smerenia și trufia.

Unul își spunea virtuțile; celălalt, mai în urma templului, păcatele. Unul vrednicia, celălalt nevrednicia. Ar fi bune virtuțile fariseului.

Vameşul nu le avea, dar în lipsa lor avea smerenia. Rele erau faptele vameşului, dar, pentru smerenie s-a întors din templu mai îndreptat la casa sa.

Cel mai bine ar fi de-a avea virtuțile fariseului, și încă întrecute, după cuvântul că: „de nu va prisosi dreptatea voastră pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu” -virtuți unite cu smerenia vameşului.

Cu îmbinarea virtuților unuia și cu smerenia și cuvintele celuilalt s-au nevoit călugării de-a lungul veacurilor. Căci: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, sunt cuvintele „rugăciunii neîncetate”, care-și au obârșia în cuvintele vameşului, spuse de Iisus. Cu această rugăciune mulți s-au

întors mai îndreptați „Acasă» în împărăție.

Păcatele au urmările cele mai felurite asupra omului:

1. Pe unii păcatele-i smeresc, îi rușinează înaintea lui Dumnezeu și-i hotărăsc la îndreptare.
2. Pe alții, mai înrăiți în ele, îi sălbătăcesc cu totul.
3. Iar pe alții îi împing până la nebunia fără întoarcere.

Cu un cuvânt păcatele tulbură sufletul în diferite trepte.

Dar virtuțile fariseice tulbură împotriva lor pe Dumnezeu. Căci virtuțile din ambiție și din „slavă”, e limpede că nu sunt din har. De aceea dau naștere trufiei fariseice, care-și câștigă pe Dumnezeu împotriva, – precum Însuși ne-a spus.

Deci trufia cu virtuți, fiind o virtute în pielea goală, sau își dă seama de goliciunea sa și cere acoperământ smerenia (sau dulama lui Dumnezeu cum o numește sfântul Isaac Sirul), cum ne asigură toți Sfinții Părinți. ([περισσότερα...](#))